

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/65/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820205098
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3820205098.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: Mesto Prievidza, so sídlom Námestie slobody 14, Prievidza, IČO: 00 318 442, proti žalovaným: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, B. B., 2/ E. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, B. B., obaja žalovaní zastúpení: AK Pekár s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínova 24, IČO: 47 233 940, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. apríla 2023, č.k. 7C/35/2020-153, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovaným 1/, 2/ priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Súd rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom v 1 špecifikovaných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. C. a taktiež, že je vlastníkom špecifikovaných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. C. v podiele 1/1. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný 1/ uzatvoril dňa 01.10.1990 ako predávajúci s Československým štátom, zastúpeným Stavoinvestou IIO Banská Bystrica ako kupujúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol odpredaj rodinného domu pop. číslo 120, hospodárskej budovy, vedľajších stavieb, oplotenia, trvalých trávnatých porastov, pozemkov v k.ú. G. nad Nitrou, zapísaných v evidencii nehnuteľností na LV č. XXX, parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X v rozsahu výmery 71 + 408 + 246,5 m², podľa geometrického plánu vyhotoveného pod č. 243-208-171-88 z 05.02.1990, Geodéziou, n.p. Prievidza. Pri parc. č. XXX/X išlo o prevod podielu 3/12. Uvedené nehnuteľnosti sa kupovali pre zabezpečenie plánovanej výstavby Staré Necpaly II za kúpnu cenu 168.315 Kčs. Vlastníctvo prešlo na kupujúceho dňom účinnosti kúpnej zmluvy a zmluva nadobudla účinnosť dňom jej podpísania zmluvnými stranami. V kúpnej zmluve sa uvádza, že zmluva nepodlieha registrácii štátneho notárstva a nevyžaduje sa schválenie nadriadeného orgánu. Žalovaný 1/ previedol uvedenou zmluvou svoj spoluvlastnícky podiel 1 k nehnuteľnostiam na Československý štát. Kúpna cena pripadajúca na podiel žalovaného 1/ predstavovala 84.157,50 Kčs. Doklad o úhrade nemá žalobca k dispozícii, ale úhradu je možné predpokladať, nakoľko matke žalovaného 2/ bola jej časť kúpnej ceny vyplatená. Žalobca neeviduje žalobu či rozhodnutie, ktorým by bol štát, prípadne Mesto Prievidza žalovaný za nevyplatenie kúpnej ceny za predmet prevodu. Matka žalovaného 2/, p. H. B. (sestra žalovaného 1/), previedla svoj podiel k nehnuteľnostiam na žalovaného 2/ na základe darovacej zmluvy, zavkladovanej v r. 2015. Žalovaní 1/, 2/ so žalobou nesúhlasili a namietali platnosť aj účinnosť kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 34, § 37, § 39, § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia kúpnej zmluvy, § 2 ods. 1, § 6 zák. č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností, § 6 ods. 2 a § 8 vyhlášky Ústrednej správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Zb., ktorou sa vykonáva zák. č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Súd v prvom rade skúmal, či má žalobca na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Uviedol, že v danom prípade sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Žalobca podľa svojho tvrdenia nadobudol

vlastnícké právo k nehnuteľnostiam v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v čase, keď podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva nebola evidencia v príslušnom katastri. V katastri nehnuteľností sú ako vlastníci predmetných nehnuteľností zapísané osoby odlišné od žalobcu. Za takejto situácie je podľa názoru súdu zjavné, že žalobca má naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby, keďže bez určenia jeho vlastníckeho práva nemôže dôjsť k jeho zápisu do katastra nehnuteľností. Podľa názoru súdu oprávnenosť podania určovacej žaloby za týchto okolností je zjavná aj zo samotného zákona č. 162/1995 Zb. Súd ďalej uviedol, že sa zaoberal platnosťou kúpnej zmluvy, keď žalovaní namietali absenciu plnomocenstva, ktoré by Stavoinvestu IIO Banská Bystrica oprávňovalo na zastupovanie Československého štátu pri uzatváraní dohody. Uvedená spoločnosť bola v čase uzavretia zmluvy investorskou inžinierskou organizáciou zriadenou Ministerstvom výstavby a stavebníctva SR pre účely decentralizácie bytovej a priemyselnej výstavby. Išlo o rozpočtovú organizáciu, zabezpečujúcu rozvoj stavebníctva v regionálnych pomeroch, pôsobiacu na celom Slovensku. Na zastupovanie štátu nebolo preto splnomocnenie potrebné. Žalovaní ďalej namietali, že Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia kúpnej zmluvy vyžadoval, aby prejavy vôle účastníkov pri zmluve o prevode nehnuteľností boli na tej istej listine. Všetky hárky musia byť pevne spojené tak, aby tvorili technickú jednotu listiny, a to už pred podpísaním zmluvy. S kúpnu zmluvou nebolo zákonom určeným spôsobom spojené plnomocnenstvo, ani geometrický plán zo dňa 05.02.1990, na ktorý sa odvoláva bod 3. kúpnej zmluvy. Žalovaní poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 15/2014 z 28.04.2014, v ktorom ústavný súd dospel k záveru, že účel § 46 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka nebol spochybnený, ak súčasťou zmluvy o prevode nehnuteľnosti nebol aj geometrický plán, označujúci novovytvorenú prevádzanú parcelu, ak už tento geometrický plán bol autorizovaný a uložený orgánom správy katastra, jeho obsah bol dostatočne preukázateľný, bez možnosti vplyvu účastníkov na jeho obsah a bol iba priložený k návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Súd konštatoval, že v prejednávanej veci aplikácia tohto nálezu ústavného súdu znamená, že aj v prípade, ak kúpna zmluva v čase jej podpisu netvorila technickú jednotu s geometrickým plánom vyhotoveným Geodéziou, š.p., overeným Krajskou správou geodézie a kartografie, nemalo to vplyv na platnosť kúpnej zmluvy. Žalovaní ďalej namietali neplatnosť kúpnej zmluvy pre jej neurčitosť, keďže v nej absentuje určenie prevádzaných spoluvlastníckych podielov. Súd uviedol, že podľa konštantnej judikatúry pre oblasť právnych úkonov týkajúcich sa vecných práv k nehnuteľnostiam prevažuje všeobecný záujem na určitosť vlastníckych práv, ktoré pôsobia absolútne, nad záujmom účastníkov právneho úkonu na rešpektovaní ich vôle. Preto musí byť individualizácia nehnuteľností v obligatórne písomnom právnom úkone týkajúcom sa jeho prevodu vykonaná natoľko určitým spôsobom, aby bolo i tretím osobám nepochybne zrejmé, ktoré nehnuteľnosti sú predmetom právneho úkonu (viď napr. rozsudok NS ČR zo dňa 16.11.2001, sp. zn. 22Cdo 1236/2001). Súd uviedol, že podľa žaloby mala právna predchodkyňa žalovaného 2/ a žalovaný 1/ previesť na Československý štát spoluvlastnícky podiel 3/12 na parc. č. 130/2. Z kúpnej zmluvy nevyplýva, že by právna predchodkyňa žalovaného 2/ a žalovaný 1/ prevádzali uvedený podiel. V kúpnej zmluve sú podiely uvedené iba pri označení predávajúcich - H. B. v 1, A. B. C. v 1. Pri identifikácii predmetu prevodu podiely uvedené nie sú. Uvedené sú len parcelné čísla a výmery v poradí: parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X vo výmere 71 + 408 + 246,5 m². Z geometrického plánu z 05.02.1990 vyplýva, že výmera parc. č. XXX/X bola 71 m², výmera parc. č. XXX/X bola 493 m² a výmera parc. č. XXX/X bola 408 m². Uvedené vyvoláva pochybnosti o predmete prevodu, keďže v kúpnej zmluve uvedené podiely predávajúcich na nehnuteľnostiach nekorešponujú s výmerami uvádzanými v bode 3. kúpnej zmluvy. Dokonca ani poradie, v akom sú uvádzané parcely, nezodpovedajú následne uvádzaným výmerám, a teda nie je zrejmé, aká výmera náleží ku ktorej parcele. Takéto označenie prevádzaných nehnuteľností podľa názoru súdu nie je dostatočné a tieto nedostatky majú za následok nejasnosti ohľadom predmetu predaja, na čo poukazovali aj žalovaní. Súd konštatoval, že vzhľadom na neurčitosť predmetu kúpnej zmluvy dôvody jej absolútnej neplatnosti. Na základe neplatného právneho úkonu nemohlo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom štátom a následne žalobcom, preto súd žalobu zamietol a ďalšími námietkami žalovaných sa nezaoberal. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP a v spore úspešným žalovaným priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia žalobe, prípadne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konania. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na body 41. až 43. rozsudku, v ktorých súd riešil a posudzoval námietku žalovaných o neplatnosti kúpnej zmluvy pre jej neurčitosť z dôvodu absencie prevádzaných spoluvlastníckych podielov predmetu kúpnej zmluvy. Namietal, že nesúhlasí so striktnou formalistickým výkladom znenia bodu 3. kúpnej zmluvy, kedy z absencie detailnej

identifikácie nehnuteľností, neuvedenia veľkosti prevádzaných podielov pozemkov, súd vyvodil záver o absolútnej neplatnosti zmluvy. Pozemky boli pritom individualizované parcelným číslom, výmerou, listom vlastníctva, geometrickým plánom a katastrálnym územím, v ktorom sa nachádzali, pričom predávajúci 1/ a 2/ podľa zmluvy nemohli previesť menej, ale ani viac než mali. Pokiaľ súd v bode 42. rozsudku poukazoval na konštantnú judikatúru pre oblasť právnych úkonov pre vecné práva k nehnuteľnostiam a prevažujúci všeobecný záujem na určitosti vlastníckych práv, ktoré pôsobia absolútne s tým, že individualizácia nehnuteľností pri jej prevode musí byť vykonaná natoľko určitým spôsobom, aby bolo aj tretím osobám zrejmé, ktoré nehnuteľnosti sú jeho predmetom, namietal, že súd sa v konaní náležite nezaoberal predmetnou kúpnu zmluvou a nedostatočne zistil skutkový stav. Uviedol, že kúpna zmluva bola vyplnená na základe štandardizovaného formulára, ktorý sa v tom čase bežne používal. Nie inak tomu bolo aj pri zmluvných prevodoch vlastníkov ostatných nehnuteľností na štát pri príprave územia pre výstavbu bytových domov v obci Necpaly. Išlo o bežnú prax štátu, o správnosti ktorej neboli žiadne pochybnosti. Ani príslušné správy katastra nemali námietky voči určitosti a jednoznačnosti týchto právnych úkonov. Tak žalovaný 1/, ako aj právny predchodca žalovaného 2/ svojím vlastnoručným podpisom potvrdili súhlas s obsahom kúpnej zmluvy, písomne prehlásili súhlas s predajom v zmluve špecifikovaného predmetu prevodu, ako aj súhlas s jej ostatnými dojednaniami vrátane kúpnej ceny, prijali finančné plnenie, ktoré im bolo zaplatené. Mali presnú vedomosť o tom, čo bolo predmetom prevodu a za akých podmienok, a to tak na základe kúpnej zmluvy, ako aj príslušného geometrického plánu a znaleckého posudku súdneho znalca z 05.06.1990. Podľa týchto listín žalovaní 1/, 2/ nikdy nespochybnili svoju v zmluve písomne prejavenu vôľu. Ďalej namietal, že sa nestotožňuje s konštatovaním súdu o nedostatočnom označení nehnuteľností v kúpnej zmluve a že ide o nedostatky, ktoré majú za následok nejasnosti ohľadom predmetu predaja. Súd síce vytkol absenciu podielu predmetu prevodu, avšak bližšie neuviedol, aké sú zákonné požiadavky, špecifiká predmetu prevodu a ani neuviedol ustanovenie žiadneho právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo, ktoré konkrétne zákonné požiadavky (špecifiká) predmetná zmluva neobsahuje alebo s ktorým predpisom je v rozpore. On zastáva opačný názor, podľa ktorého údaje, ktorými bol predmet konkretizovaný, boli dostatočné pre jeho určitosť. V súvislosti s týmto konaním poukázal na všeobecne známe a verejne tolerované skutočnosti, o.i., že v r. 1990 kúpené a zo strany štátu vyplatené pozemky v uvedenej lokalite boli voľne prístupné a slúžili ako verejné priestranstvo. O tieto pozemky sa stará a udržiava ich. Napriek tomu s odstupom viac ako dvoch desiatok rokov, presne v r. 2015, došlo zo strany predávajúceho 1/ k ich darovaniu žalovanému 2/. V tejto súvislosti poukázal na vysokoškolské právnické vzdelanie žalovaného 2/ a na jeho vyjadrenia na pojednávaní dňa 20.03.2023. Dodal, že súd nevykonal všetky potrebné dôkazy vo veci na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ide predovšetkým o absenciu vyjadrenia (vypočutia) žalovaného 1/ ako strany sporu. Je si pritom vedomý veku žalovaného 2/ (správne žalovaného 1/), tento však ani pred podaním žaloby žiadnym spôsobom nereagoval na jeho výzvy, takže on nepozná žiadne jeho bližšie a konkrétnejšie postoje k veci.

3. K odvolaniu žalobcu podali prostredníctvom právneho zástupcu písomné vyjadrenie žalovaní 1/, 2/, ktorí žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. Uviedli, že nesúhlasia s názorom žalobcu, že kúpna zmluva je určitým, a teda platným právnym úkonom. V tejto časti sa plne stotožňujú s názorom súdu prvej inštancie, pričom opätovne poukázali na to, že z kúpnej zmluvy nevyplýva, akú výmeru mali mať jednotlivé prevádzané parcely (čl. 3 zmluvy). Súd prvej inštancie správne poukázal na zmätočnú identifikáciu parciel, keďže uvádzané výmery vôbec nekorešponujú s reálnym stavom. Ďalším nedostatkom, spôsobujúcim neplatnosť kúpnej zmluvy, je absencia určenia prevádzaných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach. Súd prvej inštancie správne uviedol, že podľa žaloby mala právna predchodkyňa žalovaného 2/ previesť na Československý štát spoluvlastnícky podiel 3/12 na parc. č. XXX/X, avšak z kúpnej zmluvy vôbec nevyplýva, že by právna predchodkyňa žalovaného prevádzala na štát tento spoluvlastnícky podiel. Sama žaloba je zmätočná, keďže žalobca uvádza, že pôvodná parcela XXX/X mala mať celkovú výmeru 493 m², hoci podľa stavu vyplývajúceho z evidencie katastra nehnuteľností, ako aj z doloženého geometrického plánu z 10.03.2020, má táto parcela výmeru 272 m². Kúpna zmluva je tiež neplatná pre neurčitosť kúpnej ceny. V bode 4. kúpnej zmluvy je uvedená kúpna cena 168.315,- Kčs, v zmluve však absentuje bližšie určenie, aká časť kúpnej ceny náleží predávajúcemu 1/ a aká predávajúcemu 2/. Kúpna cena, ktorá je podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy, preto nespĺňa požiadavku určitosti, čo má za následok neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Uviedli ďalej, že zotrvávajú na všetkých svojich námietkach vo vzťahu k platnosti a účinnosti kúpnej zmluvy, ako aj k aktívnej vecnej legitimácii žalobcu v konaní. Podľa ich názoru je v konaní aj

neúplný okruh účastníkov na strane žalovaných, keďže spoluvlastníkmi nehnuteľností na LV č. XXX sú ďalší dvaja spoluvlastníci - E. I. a F. J.. Napriek tomu, že žalobca nežiada priznať spoluvlastnícke podiely týchto ďalších spoluvlastníkov, v zmysle žaloby sa domáha priznať spoluvlastníctvo k novovytvoreným parcelám CKN 6266/3 a CKN 6268/2, odčleneným od existujúcej parcely EKN XXX/X, evidovanej na LV č. XXX v k. ú. C.. Takýmto výrokom by podľa ich názoru došlo k zásahu do vlastníckeho práva týchto spoluvlastníkov, keďže by došlo k rozdeleniu nehnuteľností, ktoré majú v súčasnosti v podielovom spoluvlastníctve. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nevykonanie všetkých potrebných dôkazov, v odvolaní neuvádza odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Žalobca ani neuvádza, aká relevantná skutočnosť mala byť zistená výsluchom žalovaného 1/. Žalovaný 1/ má 86 rokov a všetky podstatné skutočnosti uviedol prostredníctvom právneho zástupcu, pričom jeho výsluch by bol zbytočný a nehospodárny.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Súd prvej inštancie v danej veci zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že túto považoval za absolútne neplatnú v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka pre jej neurčitost', z ktorého dôvodu štát a následne žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

6. Platný právny úkon podľa § 37 Občianskeho zákonníka predpokladá, že k prejavu vôle došlo slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, s možným predmetom plnenia, inak je právny úkon neplatný. Právny úkon sa okrem iného musí urobiť zrozumiteľne a vážne. Tieto náležitosti prejavu sa musia skúmať so zreteľom na právny význam, ktorý sa prikladá zrozumiteľnosti a určitosti, s prihliadnutím na to, že zrozumiteľnosť a určitosť súvisí so schopnosťou zrozumiteľne najmä písať a určitým spôsobom používať vyjadrovacie prostriedky. Zrozumiteľnosť právneho úkonu značí, že jeho adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na vyjadrenie právneho úkonu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom (výklad však nemôže dopĺňať právny úkon) alebo použitím dispozitívnych ustanovení zákona namiesto neurčitých častí prejavu vôle. Zrozumiteľnosť prejavu však sama osebe neznamená aj určitosť právneho úkonu.

7. V danej veci je potrebné dať za pravdu súdu prvej inštancie, že predmetná kúpna zmluva je v časti označenia predmetu prevodu neurčitá. Avšak táto neurčitosť sa netýka všetkých prevádzaných nehnuteľností, ale len jedného pozemku – parcely č. XXX/X v k.ú. Prievidza (predtým k.ú. G. nad G.), ktorý nemohli pôvodní vlastníci previesť celý, pretože boli jeho vlastníkami každý v podiele 3/12.

8. Za tejto situácie prichádzala do úvahy neplatnosť predmetnej zmluvy iba v tejto časti, a to v zmysle ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka.

9. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

10. Súd prvej inštancie právne posúdenie podľa citovaného ustanovenia opomenul, a preto nesprávne považoval kúpnu zmluvu za neplatnú v celosti.

11. Aj keď tu bola neplatnosť kúpnej zmluvy, v časti týkajúcej sa parcely č. XXX/X, resp. spoluvlastníckeho podielu na nej, bolo potrebné vec v tejto časti následne posúdiť z hľadiska podmienok jej nadobudnutia žalobcom titulom vydržania, na ktorý je súd povinný prihliadať ex offio (nálež Ústavného súdu SR II. ÚS 245/2021 - ods. 36 odôvodnenia).

12. Otázkou vydržania sa zaoberal Najvyšší súd SR napr. v uznesení zo dňa 28.03.2011, sp. zn. 5Cdo 87/2010 a uviedol, že „funkciu vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Opakom ovládania veci držiteľom je nečinnosť vlastníka. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak

tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym“.

13. Ohľadom podielu na parcele č. XXX/X, ktorý skutočne nebol na žalobcu prevedený na základe predmetnej zmluvy, ako už bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie v ďalšom konaní vec právne posúdi podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o nadobudnutí veci vydržaním a vyhodnotí, či skutkový stav dovoľuje prijať záver o splnení podmienok vydržania.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti nedávne rozhodnutie Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/ 1/2024 zo dňa 13. mája 2024, podľa ktorého je dôvodné sa riadiť a ktorého právna veta znie: „Právny titul je len jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť držiteľa a oprávnenosť držby, preto jeho nedostatok pre účely vydržania sám o sebe nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby. Rozhodujúcim vždy bude, či držiteľ konal poctivo, teda napr. či za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie“.

15. S poukazom na tieto skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

16. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).